

Lori Nelson Spilman

SVE ŠTO SAM ŽELELA

Preveo Saša Novaković

Beograd, 2013.

Prvo poglavlje

Glasovi iz dnevne sobe odjeknuli su stepeništem od orahovine, uznemirujući, nametljivi. Drhtavim rukama zaključala sam vrata. Svet se utišao. Naslonila sam glavu na zid i duboko udahnula. Soba je i dalje mirisala na nju – na njen parfem i sapun od kozjeg mleka. Gvozdeni ram zaškripao je kad sam se popela na njen krevet. Zvuk umirujući kao baštenski zvončići, kao svilen glas kojim bi mi govorila da me voli. Dok je delila postelju s mojim ocem, ušunjala bih se i žalila na bolove u stomaku ili na čudovišta pod krevetom. I majka bi me zagrlila, milovala me po kosi i šaputala: „Videćeš, ljubavi moja, osvanuće novi dan i doći će novo nebo.“ I kao nekim čudom, sledećeg jutra videla bih ćilibarske trake svetla na čipkastim zavesama.

Izula sam nove crne cipele i sa olakšanjem protegla stopala. Povukla sam se naviše ka uzglavlju i naslonila na žute jastuke. Zadržacu ovaj krevet, odlučila sam. Ko god ga drugi želeo, sad je moj. Nedostajaće mi ova elegantna, stara kuća. „Čvrsta je i stamena kao tvoja baka“, govorila je majka za svoj dom. A po mom mišljenju, nije bilo ni kuća ni ljudi čvršćih od bakine ćerke – moje majke – Elizabet Bolindžer.

Iznenada, sinula mi je ideja. Treptanjem zadržavajući suze, ustala sam s kreveta. Ovde je sakrivena, znam to. Ali gde? Otvorila sam vrata njenog ormana. Slepom rukama tragala iza skupih odela i haljina. Povukla sam u stranu vešalice, svilene bluze razgrnuše se kao zavese u pozorištu. Tu je, ušuškana na dnu ormana, u delu sa cipelama, kao beba u kolecvi. Flaša šampanjca *Krug*, zatočena u njenom ormanu poslednja četiri meseca.

Kad sam je zgrabila, preplavio me je osećaj krivice. Šampanjac je namenjen njoj, ne meni. Kupila je skandalozno skupu flašu šampanjca kad smo se vraćale kući nakon prve posete lekaru, i hitro ju je sklonila, da se ne pomeša sa ostalim flašama koje su držali dole. To je slutnja dobrog ishoda, simbol nade, objasnila je. Kad se lečenje završi, kad izmiri račune zdravlju, otvorićemo flašu šampanjca u čast čuda života.

Dotakla sam prstom srebrnu foliju i ugrizla se za usnu. Ne treba da ga otvaram. Bio je namenjen slavljeničkoj zdravicu, a ne ožalošćenoj ćerki koja nema snage da prisustvuje ručku posle sahrane.

Nešto drugo privuklo mi je pažnju, posađeno pored para kožnih mokasina. Posegla sam rukom za tim. Tanka crvena knjižica – dnevnik, pretpostavljam – uvezana izbledelom žutom trakom. Kožne korice ispucale i pohabane. *Za Bret*, napisala je na poklon-kartici u obliku srca. ***Pročitaj ovo kad budeš snažnija. A danas, nazdravimo nama, draga moja. Bile smo sjajan duet. S ljubavlju, mama.***

Prešla sam prstom preko njenog rukopisa, koji nije bio pedantan koliko bi se očekivalo od tako lepe žene. Zastala mi je knedla u grlu. Uprkos uveravanju u srećan kraj, majka je znala da će doći dan kad će mi biti potreban spasilac. Ostavila mi je šampanjac, delić života, utehu, za danas; svoje misli i osećanja, za sutra.

Ali ne mogu da dočekam sutra. Gledala sam dnevnik, u očajničkoj potrebi da odmah pročitam njene reči. Samo ću gvirnuti. Kad sam razvezala žutu traku, javila mi se slika majke. Odmahuje glavom, nežno me prekoreva što sam nestrpljiva. Pogledala sam poruku kojom mi govori da se strpim, da sačekam da budem jača; razapeta sam između njene i svoje želje. Na kraju, ostavljam dnevnik. „Za tebe“, šapućem i spuštam poljubac na korice, „čekaću.“

Jecaj mi se diže iz grudi, lomi tišinu. Prekrila sam rukom usta da ga zaustavim, ali prekasno. Presamitila sam se, ukleštila rebra, i u bukvalnom smislu osetila bol za majkom. Posrtaću u ovom svetu bez nje. I dalje sam se osećala kao ćerka.

Zgrabila sam šampanjac. Držeći flašu između kolena, izvlačila sam čep. Odleteo je i oborio bočicu kitрила s maminog stočića. Njen lek protiv mučnine! Čučnula sam pored kreveta i skupila trouglaste tablete u šaku, setivši se kako sam joj ih nudila. Primila je prvu dozu hemoterapije. U

lažnom junaštvu, mene radi, rekla je: „Dobro sam, stvarno. Imala sam i menstruacije koje su me više namučile od ovog.“

Ali te noći, mučnina ju je zapljusnula kao cunami. Progutala je belu tabletu i posle zatražila još jednu. Ležala sam pored nje. Lek je milostivo počeo da deluje i dopustio snu da dođe. Ugurala sam se uz nju na ovom krevetu, milovala sam je po kosi i držala je u zagrljaju, isto kao što je to ona bezbroj puta činila za mene. I onda, u potpunom očaju, zatvorila sam oči i molila Boga da izleči moju majku.

Nije me čuo.

Pilule su se prestile s mog dlana u plastičnu bočicu. Ostavivši bočicu otvorenu, stavila sam je blizu ivice noćnog stočića, da joj budu nadohvat ruke. Ali... moje majke nema. Nikad više neće uzeti tabletu.

Bio mi je potreban šampanjac. „Za tebe, mama“, šapnula sam. Glas mi se lomio. „Bila sam ponosna što sam ti ćerka. Zнала si to, zar ne?“

I očas, soba se zavrtela, a bol je bio milosrdno ublažen. Spustila sam flašu na pod, i svukla pokrivač s kreveta. Hladna posteljina mirisala je na lavandu. Osećala sam se izdajnički što ležim ovde, daleko od gomile stranaca okupljenih sprat ispod. Zaronila sam u čaršave, darujući sebi još jedan tren tišine pre no što se vratim dole. Samo još minut...

Glasno kucanje na vratima prenulo me je iz obamrlosti. Sela sam. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim gde sam... sranje, ručak za rodbinu i prijatelje posle sahrane. Skočila sam sa kreveta i saplela se na flašu kad sam pošla ka vratima.

„Jaaj! Uh, prokletstvo!“

„Jesi li dobro, Bret?“ pitala je moja snaja Ketrin. Pre no što sam stigla da odgovorim, uletela je u sobu. Stala je kod mokre fleke na tepihu. „Pobogu! Prosula si *Klo di menil* iz 1995.“

„Dobar deo sam i popila.“ Čučnula sam pored nje i trljala persijski tepih krajevima haljine.

„Bože, Bret! Flaša ovog šampanjca košta više od sedamsto dolara.“

„Aha!“ Nesigurno sam ustala i pogledala na sat, ali brojke su bile zamagljene. „Koliko je sati?“

Ispravila je nabore crne haljine. „Skoro je dva. Ručak je poslužen.“ Zadenula mi je iza uha nemiran pramen kose. Iako sam bila viša od nje

dobrih deset centimetara, osećala sam se kao njena mlađa sestrice. Skoro da sam očekivala da lizne prste i da mi zagladi razdeljak. „Stvarno izgledaš ispijeno, Bret“, rekla je nameštajući mi ogrlicu. „I majka bi ti rekla da, uprkos žalosti, moraš da vodiš računa o sebi.“

Ali to nije bilo baš tačno. Majka bi mi rekla da sam lepa iako su mi suze razmazale šminku. Rekla bi mi da je vlažan vazduh oživeo moju dugu talasastu kosu, a ne da mi je na glavi svračje gnezdo, i da mi se u naduvenim crvenim očima krije duša pesnika.

Osetila sam da mi suze naviru i okrenula sam glavu. Ko će me odsad ohrabrivati kad moje majke nema. Sagnula sam se da podignem praznu flašu, ali pod se zaljuljao. Oh, bože! Kao da sam na jedrilici usred uragana. Uхватила sam se za ivicu kreveta kao da mi od toga život zavisi i čekala da oluja prođe.

Ketrin me je gledala uzdignute glave i tapkala usnu savršeno manikiranim noktom. „Slušaj, dušo, ostani ti ovde. Doneću ti nešto da pojedеш.“

Da ostanem ovde? Dupe moje! Pa, reč je o oprostaju od moje majke. Morala sam da siđem. Ali soba mi se magli i ne mogu da nađem cipele. Vrtela sam se ukrug. Šta sam beše ono tražila? Krenula sam ka vratima bosonoga i onda sam se setila. „Da, cipele! U redu, gde ste?“ Sagnula sam se i zavirila pod krevet.

Ketrin me je uhvatila za ruku i uspravila. „Prestani, Bret! Pijana si! Lezi i odspavaj malo!“

„Ne! Neću!“ Otresla sam njenu ruku. „Ne mogu ovo da propustim.“

„Ali možeš. Ni majka ne bi to tražila od tebe...“

„Aha, tu ste!“ Dohvatila sam nove crne cipele i trudila se da ih obujem. Pobogu, noge su mi porasle za dva broja za sat vremena.

Navukla sam ih dopola, najbolje što sam umela. S raširenim rukama, da bih održala ravnotežu, odbijala sam se o zidove kao kugla u fliperu. Čula sam iza sebe Ketrin. Glas joj je bio oštar, ali tih, kao da govori kroz stisnute zube. „Bret! Stani!“

Luda je ako misli da neću prisustvovati ručku u čast moje pokojne majke. Moram da odam poštu majci. Mojoj lepoj, voljenoj majci...

Stigla sam do stepenica i dalje pokušavajući da uguram otečena stopala u te Barbikine salonke. Bila sam na pola stepeništa kad mi se zglobovi izvrvnuo.

„Ajoj!“

More gostiju, koji su došli da odaju poslednju poštu mojoj majci, okrenulo se ka meni. Ugledala sam krajičkom oka kako užasnite žene dižu ruke ka ustima, a muškarci poleću da mi pomognu.

Sletela sam u foaje, crne haljine zadignute do pola butina i bez jedne cipele.

Probudilo me je zveckanje sudova. Obrisala sam pljuvačku s ugla usana i sela. Glava mi je pulsirala, tvrda, teška i mutna. Trepnula sam nekoliko puta i pogledala oko sebe. U majčinoj sam kući. Dobro je. Daće mi aspirin. Primetila sam da se dnevnom sobom kreću senke, i da slažu tanjire, čaše i braon plastične korpice. Šta se dešava? I tresnulo me je ko bejzbol palicom. Grlo mi se steglo i pokrila sam rukom usta. Sav bol, tuga i žalost obrušili su se na mene.

Kažu da je duga borba s rakom gora od kratke i brzo izgubljene bitke, ali nisam uverena da to važi za prijatelje i porodicu obolelog. Majčina dijagnoza i smrt došle su tako brzo da je izgledalo nadrealno, kao noćna mora iz koje se čovek budi sa uzdahom olakšanja. Ali ja sam se budila i morala ponovo da preživljavam gubitak, kao Bil Mari u *Danu mrmota*. Da li ću ikad moći da se pomirim s tim da više nema jedine osobe u mom životu koja me je bezuslovno volela? Da li ću ikada moći da pomislim na majku a da me srce ne zaboli?

Dok sam trljala bolne slepoočnice, mutne slike nemilog događaja projurile su mi svešću, oživljavajući ponižavajući fijasko sa stepeništa. Poželela sam da umrem.

„Hej, uspavana lepotice!“ Šeli, moja druga snaja, prišla mi je s tromesečnom Emom u naručju.

„Oh, bože!“ Zakukala sam i obesila glavu o ruke. „Ja sam najveći kreten na svetu!“

„Što? Misliš da si prva koja se nacvrcala? Kako ti je zglobo?“

Podigla sam s noge kesu leda koji se uglavnom otopio i zavrtela stolom ukруг. „Biće dobro.“ Odmahnula sam glavom. „Više mi je stradao ponos. Kako sam mogla da uradim ovo majci?“ Spustila sam kesu s ledenom vodom na pod i ustala sa sofe. „Na skali od jedan do deset, koja je ocena za tu sramotu?“

Ispružila je ruku ka meni. „Rekla sam im da ne možeš da stojiš na nogama od iscrpljenosti. I poverovali su. I nije bilo teško servirati tu priču, pošto izgledaš kao da danima nisi spavala.“ Pogledala je na sat. „Džej i ja spremamo se da krenemo. Već je prošlo sedam.“

Videla sam da u predsoblju Džej gura trogodišnjem Trevoru ruke u žutu kabanicu, u kojoj je izgledao kao mali vatrogasac. Njegove kristal-noplave oči našle su moje i povikao je.

„Tetka Bvet!“

Srce mi je poskočilo i potajno sam poželela da moj bratanac nikad ne nauči da kaže R. Prišla sam i razbarušila mu kosu. „Kako je moj veliki momak?“

Džej je pritisnuo metalnu kopču na Trevorovoj kragni i podigao se. „Ah, tu je!“ Ne računajući bore oko rupica na obrazima koje su se pojavile kad se iscerio, moj brat izgledao je kao da mu je dvadeset šest, a ne trideset šest godina. Obrlio me je oko ramena. „Jesi li lepo dremnula?“

„Izvini!“, rekla sam brišući mrljicu od maskare ispod oka.

Spustio mi je poljubac na čelo. „Ne sekiraj se! Znamo da je tebi najteže.“

Bila sam jedina neudata od troje Bolindžerove dece i nisam imala svoju porodicu. Na to je mislio. Na majku sam se najviše oslanjala. Brat me je sažaljevaao.

„Svi smo u žalosti“, rekoah, odmičući se.

„Ali ti si bila mamina ćerka“, rekao je moj najstariji brat Džoud. Ušao je u predsoblje maltene potpuno skriven kolosalnim cvetnim vencem. Za razliku od Džeja, koji je proređene vlasi začesljavao na teme, Džoud je brijao glavu, tako da je bila glatka kao jaje, što mu je zajedno s naočarima providnog okvira davalo urbano kvaziumetnički izgled. Prišao mi je sa strane i cmoknuo me u obraz. „Vas dve bile ste posebno vezane jedna za drugu, Džej i ja ništa ne bismo bili u stanju da uradimo da nije bilo tebe, pogotovo pri kraju.“

Istina. Kad je prošlog proleća našoj majci dijagnostikovao tumor jajnika, ubedila sam je da ćemo se boriti zajedno. Negovala sam je posle operacije, vodila sam je na hemoterapije, insistirala da čujemo savete i drugih lekara. I pošto su se specijalisti složili da su šanse da se u potpunosti oporavi male, bila sam s njom i dana kada je odlučila da odustane od užasne hemoterapije.

Džej mi je stisnuo ruku. Oči su mu bile sjajne i čiste od suza. „Možeš da se osloniš na nas. To znaš.“

Klimnula sam glavom i izvukla papirne maramice iz džepa.

Šeli je prekinula nemu tugu. Ušla je u predsoblje sa Eminim sigurnosnim sedištem za kola. Obratila se Džejju: „Dušo, hoćeš li ti da ponesiš cveće koje su poslali moji roditelji?“ Pogledala je Džouda, pa mene. „Vama ne treba, zar ne?“

Džoud je pokazao glavom na omanju botaničku baštu koju je držao u rukama, za slučaj da je nije primetila. „Ja sam svoje već uzeo.“

„Slobodno ga ponesi“, rekoah, zbunjena što je mogla da pomisli da ćemo posle majčine smrti mariti za cveće.

Moja braća i njihove žene krenuli su iz majčine kuće u mokro septembarsko veče. Stajala sam na otvorenim ulaznim vratima od ružinog drveta i ispraćala ih, baš kao što je to nekada i majka radila. Ketrin je poslednja izašla. Stavila je Ermesov šal i zakopčala kožnu jaknu.

„Vidimo se sutra“, rekla je i častila me poljupcem u obraz.

Zastenjala sam. Podela cvetnog plena izgleda nije bila dovoljno zabavna. Sutradan, u pola jedanaest pre podne, majčina imovina biće razdeljena deci. Za desetak sati postaću predsednica upravnog odbora Bolindžer kozmetike i Ketrinina šefica – a nimalo nisam uverena da sam sposobna za obavljanje tih dužnosti.

Olujna čaura noći raspukla se i otkrila plavo nebo jutra bez oblaka. Dobar znak, zaključila sam. Sa zadnjeg sedišta Linkolnove limuzine gledala sam obale jezera Mičigen i uvežbavala, nemo, pozdravni govor. *Sa najvećom skromnošću prihvatam čast koja mi je ukazana. Nikad neću biti u stanju da zamenim svoju majku, ali daću sve od sebe da kompanija napreduje.*

Glava me je bolela. Proklinjala sam sebe što sam pila onaj šampanjac. Gde mi je bila pamet? Bilo mi je muka – i ne samo fizički. Kako sam mogla to da uradim majci? I kako sad da očekujem da me braća ozbiljno shvate? Izvukla sam kutijicu iz tašne i natapkala puder na obraze. Moja pojava mora da ostavi utisak sabrane i kompetentne osobe – kao što i dolikuje predsednici odbora. Moram braći da pokažem da umem da vodim posao, iako ne umem da siđem stepenicama kad se napijem.

Da li će se ponositi mladom sestrom koja je s mesta rukovodioca marketinga unapređena u predsednika velike kompanije u trideset četvrtoj godini? Uprkos jučerašnjem debaklu, mislim da će se ponositi. Bave se svojim karijerama, i mada su vlasnici akcija, nemaju mnogo veze s porodičnim biznisom. A Šeli je defektolog i zauzeta mama, i baš je briga ko vodi svekrvinu kompaniju.

Ketrin se plašim.

Diplomirala je na prestižnoj Vortonovoj poslovnoj školi na Peni i bila je članica američke reprezentacije u sinhronom plivanju na Olimpijskim igrama 1992. Moja snaja imala je i mozak i volju da vodi tri kompanije istovremeno.

Poslednjih dvanaest godina bila je potpredsednica Bolindžer kozmetike i majčina desna ruka. Da nije bilo Ketrin, Bolindžer kozmetika ostala bi uspešna, ali mala lokalna kompanija. Ketrin je ubedila moju majku da proširi liniju proizvoda. Početkom 2002. sredila je da se u novoj sezoni *Šoua Opre Vinfri*, u rubrici *Moje omiljene stvarčice*, predstave i Bolindžerovi proizvodi. Dvadeset jednu nedelju Ketrin je slala ručno pakovane Bolindžerove sapune i losione od organski proizvedenih sastojaka studiju *Harpo*, zajedno sa fotografijama i brošurama o ekološki savjesnoj kompaniji. I baš kad se spremala da pošalje dvadeset drugi paket, javili su joj da je Opra izabrala da *mleko za lice, od organski proizvedenog crnog čaja i semenki grožđa*, bude njena omiljena stvarčica za sledeći šou.

Nakon emitovanja te epizode, posao je procvetao. Odjednom su svi luksuzni kozmetički centri tražili Bolindžerove proizvode. Proizvodnja se učetvorostručila u narednih šest meseci. Tri najveće kompanije na tržištu ponudile su basnoslovne sume novca da otkupe kompaniju, ali Ketrin je ubedila majku da je ne proda. Otvorila je radnje u Njujorku, Los Anđelesu, Dalasu i Majamiju, i u roku od dve godine proširila poslovanje i na inostrana tržišta. I mada bih volela da mislim da su i moje marketinške sposobnosti bar malo doprinele uspehu, kompanija je postala multimilionski poduhvat zahvaljujući isključivo Ketrin Hamfriz-Bolindžer.

Nepobitno, Ketrin je bila matica, a ja direktor marketinga, bila sam jedna od njenih odanih pčela radilica. Ali za nekoliko sati zamenićemo uloge. Postaću Ketrinina šefica – podilazila me je jeza i od same pomisli na to.

Prošlog juna, kad je majka bila na hemoterapiji, a njeno pojavljivanje u firmi retkost, Ketrin me je pozvala u svoju kancelariju.

„Važno je da se upoznaš sa svim aspektima našeg posla, Bret“, rekla mi je usidrena za stolom od mahagonija. „Ma koliko to poricali, životi će nam se promeniti. I vreme je da se spremiš za novu ulogu.“

Misli da će moja majka umreti? Kako se usuđuje da očekuje najgore? Ali Ketrin je bila realna i retko kad je grešila. Jeza mi je prošla kičmom.

„Naravno, nasledićeš sve majčine deonice. Ti si njena jedina ćerka i jedino od njene dece koje se bavi ovim poslom. Osim toga, ti si i po stažu njen najstariji saradnik.“

Progutala sam knedlu. Majka je govorila da sam se s poslovima kompanije upoznala dok sam još bila u pelenama. Spakovala bi me u kolica i krenule bismo na posao, da prodajemo sapune i losione po lokalnim radnjama i pijacama.

„I kao većinski vlasnik akcija“, nastavila je Ketrin, „moraćeš da preuzmeš poziciju predsednika upravnog odbora.“

Njen hladan i odmeren ton naveo me je da se zapitam da li joj to smeta. I ko bi joj zamerio? Bila je briljantna žena. A ja – ja sam, samo igrom slučaja, bila Elizabetina ćerka.

„Pomoći ću ti da se pripremiš za te nove odgovornosti, iako si uglavnom s njima već upoznata.“ Pritisnula je dugme na tastaturi i pogledala svoj raspored obaveza na monitoru računara. „Šta kažeš da počnemo sutra, tačno u osam pre podne.“ To nije bilo pitanje, već naređenje.

I tako bih svakog jutra primicala stolicu Ketrininoj i upoznavala se sa finansijskim transakcijama, poreskim stopama i svakodnevnim poslovnim zadacima kompanije. Poslala me je na jedonedeljni poslovni seminar na Harvardu, uputila u najnovije rukovodilačke veštine i metode, i uključila me u onlajn-radionice sa širokom lepezom tema, od projektovanja budžeta do odnosa sa zaposlenima. Iako sam bila zatrpana poslom, nije mi padalo na pamet da se povučem. Biće mi čast da nosim krunu koja je pripadala mojoj majci. Nadala sam se samo da me snaja neće odbiti kad joj zatražim da mi pomogne da tu krunu izglandam.

Mamin vozač dovezao me je do broja 200 Randolphove ulice. Izašla sam iz kola i zagledala se uvis u granitno i čelično zdanje čikaškog Ejon centra. Mora da je zakup poslovnog prostora ovde basnoslovno skup. Očigledno mamin advokat nije pilićar. Otišla sam do trideset drugog

sprata i tačno u pola jedanaest, Kler, privlačna crvenokosa asistentkinja, uvela me je u kancelariju g. Midara, u kojoj su moja braća i njihove žene već sedeli za pravougaonim stolom od mahagonija.

„Jeste li za kafu, gospođice Bolindžer?“, upitala me je. „Ili možda želite čaj?“

„Ne, hvala!“ Sela sam pored Šeli i pogledala okolo. Kancelarija g. Midara bila je impresivna mešavina starog i novog. Hladnoća mermera i stakla bila je ublažena persijskim tepisima i pažljivo odabranim komadima antikvarnog nameštaja. Odmerena racionalnost, tako bi se mogao nazvati taj stil enterijera.

„Fino mesto“, rekoh.

„Zar ne?“, oglasila se Ketrin s drugog kraja stola. „Obožavam Stounovu arhitekturu.“

„Ja takođe. A ovde ima mermera za dva kamenoloma.“*

Nasmešila se kao da sam dete koje je reklo nešto smešno. „Mislila sam na Edvarda Darel Stouna“, rekla je. „Ovo je njegovo delo.“

„Oh, pa da.“ Postoji li nešto što ova žena ne zna? Ali umesto divljenja, Ketrinina inteligencija činila je da se osećam kao neznalica, zbog njene snage osećala sam da sam slaba, a zbog njene stručnosti i kompetentnosti beskorisno kao steznik za gojazne na Viktoriji Bekam. Volela sam Ketrin, ali ton tog ljubavi davalo je moje osećanje manje vrednosti – da li je tome uzrok bila moja nesigurnost ili Ketrinina nadmenost, nisam umela da odredim. Majka mi je rekla da sam po inteligenciji ravna Ketrin, ali da nemam ni zrnice Ketrinog samopouzdanja. I došapnula: „I hvala bogu što je tako.“ Samo tada sam čula da majka kaže nešto loše o Katarini Velikoj, ali ta jedna jedina neodmerena izjava pružila mi je veliku utehu.

„Sagrađena je za Standard oil“, nastavila je Ketrin predavanje. „Ako ne grešim, krajem 1974.“

Džej je povukao stolicu iz Ketrinog vidnog polja, i pantomimičarski preterano zevnuo. Ali Džoud je s pažnjom pratio ženino izlaganje.

„Tačno tako, dušo. Ovo je po visini treća zgrada u Čikagu“, gledao je Ketrin kao da traži odobravanje. Iako je moj stariji brat bio jedan od najcenjenijih mladih arhitekata, imala sam utisak da i njega plaše

---

* Engl. *stone* – kamen. (Prim. kor.)

konjske snage žene s kojom se venčao. „Nadmašuju je samo Trampova kula i Vilisov toranj.“

Ketrin me je pogledala. „Ranije se Vilisov toranj zvao Sirsov toranj.“

„Sirsov toranj?“, upitala sam, češkajući se po bradi u podrugljivoj nedoumici. „Šta će robnoj kući toranj?“

Džej se nacerio s druge strane stola. Ali Ketrin me je pogledala kao da ne zna tačno da li se šalim, a onda je nastavila lekciju.

„Ova zgrada ima osamdeset tri sprata iznad zemlje i...“

Trivijalni kurs o arhitekturi završio se kad su se vrata otvorila i kad je visok, razbarušen i zadihan muškarac uleteo u prostoriju. Izgledao je kao da ima oko četrdeset godina. Rukom je zagladio kosu i ispravio kravatu. „Zdravo svima“, pozdravio nas je na putu do stola. „Ja sam Bred Midar, izvinite što kasnim.“ Pošao je oko stola i rukovao se sa nama dok smo se predstavljali. Pitala sam se dele li braća moju radoznalost. Zašto je majka angažovala ovog mladog čoveka, nama potpuno nepoznatog, umesto g. Goldblata koji je godinama bio pravni zastupnik porodice?

„Nisam očekivao da će sastanak s kojeg dolazim potrajati tako dugo“, reče Midar i sede u čelo stola, ukoso od mene.

Spustio je na sto fasciklu. Pogledala sam Ketrin koja je, pognuta nad notesom, s penkalom u ruci, bila spremna da hvata beleške. Zašto se ja toga nisam setila? Kako ću da vodim kompaniju kad ne umem ni notes da ponese?

Gospodin Midar se nakašljao. „Dozvolite mi da vam na početku kažem da saosećam s vašom tugom. Elizabet mi je bila veoma draga. Upoznali smo se u maju, neposredno pošto je bolest dijagnostikovana, ali imao sam osećaj kao da se godinama znamo. Nisam mogao da ostanem na ručku za prijatelje i rodbinu, ali prisustvovao sam sahrani. I mislim da sam joj poslednju poštu uputio kao prijatelj, a ne kao advokat.“

Odmah mi se dopao ovaj advokat, koji je, uprkos mnogim poslovima, našao vremena da prisustvuje sahrani moje majke – žene koju je poznavao čitavih šesnaest nedelja. Setila sam se svog momka Endrua, takođe advokata, koji je poznavao moju majku četiri godine, a opet, bio je previše zauzet da prisustvuje jučerašnjem ručku za prijatelje i rodbinu. Potisnula sam bol u grudima i usredsredila se na sastanak.

„I kad smo već kod toga“, nastavio je g. Midar, „čast mi je da budem izvršilac njene poslednje volje. Pa, da počnemo.“

Sat kasnije, omiljene dobrotvorne ustanove moje majke finansijski su stajale mnogo bolje, a Džej i Džoud dobili su toliko novca da su ostatak života mogli da provedu u ekstravagantnom lenčarenju. Kako je majci pošlo za rukom da stekne toliko bogatstvo?

„Bret Bolindžer svoj deo nasledstva dobiće kasnije.“ Gospodin Midar je skinuo naočare za čitanje i pogledao me. „Za ovu tačku postoji klauzula. Kasnije ću je detaljno objasniti.“

„U redu“, rekla sam i bukvalno se počejala po glavi. Zašto majka nije htela da i ja danas preuzmem nasledstvo? Možda je objašnjenje dato u njenom malom, crvenom dnevniku. I onda mi je sinulo. Dobijam celu kompaniju, koja danas vredi milione. Ali bog sveti zna koliko će vredeti pod mojim rukovodstvom. Tup bol javio mi se u slepoočnicama.

„Sledeća stavka je kuća vaše majke.“ Stavio je naočare i našao stavku u dokumentu. „Kućom u Astorovoj ulici broj 113 i svime što se u njoj nalazi narednih dvanaest meseci neće se raspolagati. Ni zdanje ni bilo koji deo njegovog sadržaja ne sme se prodati ni iznajmiti u tom periodu. Moja deca mogu da borave u kući ne duže od trideset uzastopnih dana i slobodno mogu, tom prilikom, da prilagode pokućstvo sopstvenim potrebama.“

„Imamo svoje kuće“, rekao je Džoud gledajući u g. Midara. „Nema potrebe da zadržimo njenu.“

Osetila sam kako mi obrazi bukte. Očigledno je moj brat mislio da sam suvlasnik stana koji delim s Endruom. Iako sam u tom stanu živela otkako ga je Endru kupio pre tri godine, i mada sam u stan investirala više novca od njega, nisam bila suvlasnik. Barem ne zvanično. Po meni je to u redu. Novac za mene nikad nije predstavljao problem kao Endruu.

„Brate, to je majčina volja“, rekao je Džej uobičajeno dobroćudno. „Moramo da poštujemo njenu želju.“

Džoud je odmahnuo glavom. „E pa, to je čaknuto! Dvanaest meseci plaćaćemo skandalozan porez, da ne pominjem održavanje te stare relikvije.“

Džoud je nasledio očev temperament – odlučan, pragmatičan i bez sentimentalnosti. Njegova nestrpljiva priroda bila je od koristi kad smo dogovarali detalje sahrane. Ali danas je ličila na nepoštovanje. Da se Džoud pita, stavio bi tablu sa natpisom *Na prodaju* još juče pre podne i organizovao u dvorištu rasprodaju majčinih stvari. Na svu sreću,

imaćemo vremena da se na miru oprostimo od uspomena na nju. Iako je to bilo previše nazadno za Endruov ukus, možda jedan od moje braće ipak odluči da zadrži dragocenu kuću u porodičnom vlasništvu.

Godine kad sam napustila Nortvestern, mama je kupila oronulu kuću na poreskoj aukciji. Moj otac se protivio, smatrao je da nije normalna što preuzima na sebe veliki projekat obnove kuće. Ali dotad je već postao bivši muž. I majka je bila slobodna da sama donosi odluke. Videla je nešto čarobno ispod trulih tavanica i smrdljivih tepiha. Bile su potrebne godine napornog rada, odricanja i strpljenja, ali na kraju se sve isplatilo. Zdanje iz XIX veka na Zlatnoj obali u Čikagu danas je umetničko delo. Moja majka, ćerka radnika iz čeličane, mogla je da kaže da je daleko dogurala i otišla daleko od rodnog grada Gerija u Indijani. Volela bih da je moj otac poživeo da vidi spektakularnu transformaciju kuće – i žene – koju je, čini mi se, uvek potcenjivao.

„Jeste li sigurni da je bila pri zdravoj svesti kad je sastavljala testament?“ prekinuo je Džoud moje evociranje uspomena.

Videla sam nešto zavereničko u advokatovom smešku. „Oh, bila je pri zdravoj svesti, bez ikakve sumnje. Uveravam vas da je vaša majka tačno znala šta radi. U stvari, nikad nisam video tako pažljivo i detaljno planiranje.“

„Hajde da nastavimo“, rekla je Ketrin, kao i uvek preuzimajući rukovođenje. „O kući ćemo raspravljati kad za to dođe vreme.“

Gospodin Midar se nakašljao. „U redu, možemo li sada da pređemo na Bolindžer kozmetiku?“

Glava me je zbolela i osetila sam poglede četiri para očiju. Iskrsnula mi je u svesti jučerašnja scena i sledila sam se od panike. Koji se to predsednik upravnog odbora napio na majčinoj sahrani? Ne zaslužujem tu čast. Ali sad je prekasno. Poput glumice nominovane za Oskara, trudila sam se da mi izraz lica bude primerno neutralan. Ketrin je držala penkalo nagotovs, spremna da zapiše i najsitnije detalje poslovnog aranžmana. Biće bolje da počnem na to da se navikavam. Podređena ili ne, ta žena držaće me na oku do kraja karijere.

„Sve deonice Bolindžer kozmetike, kao i zvanje predsednika kompanije, ostavljam svojoj...“

Budi prirodna! Ne gledaj Ketrin!

„... snaji“, haluciniram, „Ketrin Hamfriz-Bolindžer.“

Drugo poglavlje

„Šta!? Ne mogu da verujem!“, izletelo mi je neočekivano glasno. U trenu, shvatila sam da gubim Oskara i da, na svoj užas, nisam nimalo elegantna. U stvari, neprikriveno sam iznervirana.

Midar me je pogledao preko okvira naočara od kornjačinog oklopa. „Želite li da to pročitam ponovo?“

„Da, da“, promucala sam. Pogled mi je putovao od jednog do drugog člana porodice u potrazi za podrškom. U Džejevim očima bilo je saosećanja, a Džoud nije imao snage ni da me pogleda. Dobovao je olovkom po beležnici. Vilica mu se manijakalno trzala. A Ketrin je zaista mogla da ostvari sjajnu karijeru u Holivudu, pošto je apsolutno uverljivo dočarala nevericu.

Gospodin Midar nagnuo se ka meni i, pažljivo izgovarajući reči kao da sam njegova senilna i nagluva baka, ponovio: „Deonice Bolindžer kozmetike vaša majka ostavila je svojoj snaji Ketrin.“ Podigao je zvanični dokument da mogu da ga vidim. „Svi će dobiti po jedan primerak. Ako želite odmah da se uverite u tačnost onoga što čitam, slobodno se poslužite mojim.“

Pognula sam glavu i odmahнула rukom, trudeći se iz sve snage da dišem. „Nema potrebe, hvala“, uspela sam da procedim, „nastavite, molim vas. Izvinite.“ Skliznula sam u stolicu i ugrizla sa za usnu koja je nekontrolisano drhtala. Mora da je greška... Marljivo i vredno sam radila. Trudila sam se da se majka ponosi mnome. Da li mi je Ketrin smestila? Ne, nije bila toliko okrutna.

„I time završavamo ovaj deo postupka“, rekao nam je. „Ostala je još samo jedna stvar o kojoj moram nasamo da popričam sa Bret.“ Pogledao

me je. „Imate li sada vremena, ili vam više odgovara da zakažemo sastanak za drugi put.“

Izgubljena u magli, trudila sam se iz sve snage da nađem izlaz. „Imam vremena, možemo odmah time da se pozabavimo“, čula sam glas koji je nalikovao mome.

„U redu.“ Značajno je pogledao lica za stolom. „Imate li pitanja pre no što završimo sastanak?“

„Sve je sređeno“, reče Džoud. Ustao je sa stolice i krenuo ka vratima kao da beži iz zatvora.

Ketrin je proveravala ima li poruka na blekberiju, a Džej je potrčao ka Midaru pun zahvalnosti. Hitro je spustio oči kad je sreo moj pogled. Brat mi je, bez sumnje, stidljiv i plah ko ovčica. A meni je muka. Jedino se Šeli nije promenila, sa svojim neukroćenim smeđim kovrdžama i blagim sivim očima. Pružila je ruke i privukla me u zagrljaj. Ali čak ni ona nije znala šta da mi kaže.

Moja braća su se na smenu rukovala sa g. Midarom, dok sam ja nemo sedela u stolici, kao nevaljala učenica koja je za kaznu morala da ostane u školi posle časova. Midar ih je ispratio i zatvorio vrata. Tišina je bila tolika da sam mogla da čujem šuštanje krvotoka u slepoočnicama. Vratio se na svoje mesto, u čelo stola, tako da smo sedeli jedno pored drugog pod pravim uglom. Ten mu je bio gladak i preplanuo, a smeđe oči istaknute pravilnim i oštrim crtama lica.

„Da li ste dobro?“, upitao je, kao da ga istinski zanima kako mi je. Možda je bio plaćen po satu.

„Dobro sam“, odgovorila sam. *Sirota i bez majke i ponižena. Baš mi je super.*

„Vaša majka brinula se da će vama ovo danas biti posebno teško.“

„Stvarno?“, rekla sam s gorčinom. „Mislila je da ću se nasekirati što me je isključila iz nasledstva.“

Potapšao me je po ruci. „To nije sasvim tačno.“

„Jedino žensko dete, i ne dobijam ništa. Čak ni komad nameštaja za uspomenu. Pa ja sam joj ćerka, pobogu!“

Cimnula sam ruku i spustila je u krilo. Spušteni pogled pao mi je na smaragdni prsten, pa prešao na *roleks* sat i stigao do Kartijerove narukvice. Digla sam pogled i videla nešto slično zgađenosti na prijatnom licu g. Midara.

„Znam šta mislite. Mislite da sam sebična i razmažena. Mislite da mi je stalo samo do para i položaja.“ Steglo mi se u grlu. „A u stvari, jedino što sam juče htela da dobijem bio je njen krevet. I to je sve. Htela sam samo njen stari krevet...“, progutala sam knedlu, „da se u njemu sklupčam i da osetim nju...“

I da užas bude veći, krenule su mi suze. Tih u početku, moj plač prešao je u aritmične, nepravilne i glasne jecaje. Midar mi je ponudio maramice. Tapšao me je po leđima dok sam pokušavala da se smirim. „Žao mi je“, ispustila sam, „jako mi je teško.“

„Razumem.“ Senka mu je prošla licem i pomislila sam da me zaista razume.

Pritisnula sam maramicom oči. *Duboko udahni! Sad još jednom! Tako!* „U redu“, oglasih se drhtavo, uzdržavajući se da ponovo ne zaplačem, „rekoste da treba da porazgovaramo.“

Izvadio je drugu fasciklu iz kožne torbe i stavio je ispred mene na sto. „Elizabet je za vas spremila ovo.“

Otvorio je fasciklu i dodao mi požuteo list papira. Po mozaiku nabora na papiru reklo bi se da je nekom prilikom bio zgužvan u čvrstu malu loptu. „Šta je ovo?“

„Vaša lista životnih ciljeva“, rekao je.

Trebalo mi je desetak sekundi da shvatim da je to zaista moj rukopis. Cvetni rukopis četrnaestogodišnjakinje. Očigledno, sastavila sam spisak životnih ciljeva, iako se toga uopšte ne sećam. Uz pojedine ciljeve i zadatke, moja majka je dopisala komentare.

MOJI ŽIVOTNI CILJEVI

- * 1. Da imam dete, možda dva
2. Da poljubim Nika Nikola
3. Da postanem čirliidersica *Čestitam! Da li je to zaista od životne važnosti?*
4. Da imam sve petice *Perfekcionizam je precenjen.*
5. Skijanje na Alpima *Sjajno smo provele.*
- * 6. Da nabavim psa.
7. Da se ne zbunim i da dam tačan odgovor ako me sestra Rouz prozove dok šapućem na času sa Keri